

крайчето имъ се натопява за нѣколко секунди въ разтопена сѣра. Следъ това сжитѣ крайща се натопяватъ въ гжстата фосфорна каша и така се образуватъ главичкитѣ. Оставатъ се да изсъхнатъ и всичко е готово. Драсни само на стената и клечката ще се запали“.

Научилъ, какъ се прави кибритъ и платилъ евтино за това, Рьомеръ въ 1835 г. основалъ въ Виена първата фабрика и въ кжсо време станалъ милионеръ, а Ирени, не получилъ нито стотинка повече отъ уговореното, умрѣлъ въ голѣма бедность.

Фабрикантътъ наредилъ да се поставятъ кибритенитѣ клечки въ кутийки. На кутийкитѣ се залепвала книжка, обсипана съ ситно счукано стѣкло. На тази книжка се драскали главичкитѣ на кибритенитѣ клечки. Въ скоро време се появили фабрики и въ други страни.*)

Следъ това механици изнамѣрили машини, за нарѣзване на клечицитѣ; една изкарва до 30 милиона клечки за 10 часа; машини за разбъркване на кибритената каша; други, за да се потопяватъ по 2—3 хиляди клечки изведнѣжъ въ кашата; почнали да боядисватъ кашата, за да се получаватъ красиви рзноцвѣтни главички. Въ нѣкои фабрики вмѣсто клечици употребяватъ малки свѣщички.

Бедниятъ Ирени! Думитѣ му скоро се сбжднали: кибритътъ се разпространилъ по цѣлото земно кълбо и неговото производство дава прехрана на много хиляди души. Мнозина станаха богати, а самъ той умрѣ въ мизерия.

Нарѣзването на клечки съ машини е работа лесна и съвсемъ безопасна, но приготвянето на кибритената

Въ България има една фабрика за кибритъ — при гара Костенецъ.